ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὸ πάθημα τοῦ Μιχαὴλ Μιχαήλ. Τὸ ἐξ οὐρανοῦ πόπλωμα. Πῶς τὰ ἐμπάλωσε ὁ ἐξυπνος ἠθοποιός. Ὁ κ. Προκοπίου καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς πλουσίου. Πῶς τὴν ἐζωγράφισεν ὡραίαν. Τὸ παράπονο τοῦ συζύγου. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος στὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ ἐξαφάνισις του. Ποῦ τὸν ἀνακάλυψε ὁ κ. Σακελλαρόπουλος. Ὁ κ. Βενιζέλος καὶ οἱ γερμανοσπαθεῖς νομάρχαι. Μιὰ σοφὴ συμβουλὴ τοῦ ἀειμνήστου Τσιριμώκου, κτλ.

ΙΑ φορὰ ὁ ἠθοποιὸς Μιχαὴλ Μιχαὴλ πρωταγωνιστοῦσε στὴ «Ἐκόλφω» τοῦ μακαρίτου Περεσιάδου. Σ' ἕνα μέρος τοῦ ἔργου, ὁ Μιχαὴλ ἔπρεπε νὰ περιπατῇ—ἀπάνω στὴ σκηνὴ φυσικά — σ' ἕναν κάμπο, τὴν ὥρα ποὺ χιόνιζε. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχε βαμπάκι, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς χιόνι, ἀπεφασίσθη νὰ σχισθῇ ἕνα πάπλωμα καὶ νὰ ῥίπτεται ἀπὸ ψηλὰ τὸ περιεχόμενό του ἐπὶ τοῦ παίζοντος ἠθοποιοῦ καὶ νὰ φαίνεται ἔτσι πὼς χιονίζει.

Τὰ πράγματα πηγαίνανε καλά, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπεσε τὸ πάπλωμα ἀπὸ ψηλὰ καὶ κουκούλωσε τὸν Μιχαήλ.

Τὸ πάθημα αὐτὸ παρ' ὀλίγον νὰ φέρῃ καταστροφὴ ἀνεπανόρθωτη εἰς βάρος τοῦ θιάσου καὶ τοῦ ἔργου. Τὸ κοινὸν ἄρχισε νὰ γελᾷ, ὅταν εὐτυχῶς ἡ ἐξυπνάδα τοῦ ἠθοποιοῦ ἔσωσε τὴν κατάστασι. Ὁ Μιχαήλ, σκεπασμένος καθὼς ἦταν μὲ τὸ πάπλωμα, γύρισε στὸ κοινὸν καὶ εἶπε :

—Τί καλὸς ποὺ εἶνε ὁ Θεός ! Εἶδε πὼς κρύωνα μ' αὐτὸ τὸ χιόνι καὶ μοῦρριξε τὸ...πάπλωμα !...

Ὁ κόσμος γέλασε καὶ ἡ παράστασις συνεχίστηκε.

* * *

Ὁ ζωγράφος κ. Προκοπίου διηγεῖται τὸ ἑξῆς ὡραῖο : Μιὰ φορὰ τὸν ἐπεσκέφθη ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀφνοπλούτου ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἐγκατασταθέντος μὲ τὰ δολλάριά του στὴν Ἀθήνα, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν ζωγραφίσῃ, ἀλλὰ...ὥμορφη !

—Ἄκουσα πὼς εἶσαι μεγάλος ζωγράφος, τοῦ εἶπε. Ἂν εἶσαι, τώρα θὰ τὸ ἰδῶ.

Ὁ Προκοπίου τὴν ζωγράφισε...ὥμορφη, καὶ ὥμορφη πολὺ μάλιστα...

Μιὰ μέρα πῆγε στὸ ἀτελιέ του, ἐκεῖ κοντὰ στὸ ζυθοπωλεῖο «Μέτς», ὁ σύζυγος τῆς κυρίας.

—Ποῦ εἶνε ἡ προσωπογραφία τῆς γυναίκας μου ; ρώτησε τὸν καλλιτέχνη.

—Αὐτή, τοῦ εἶπε ὁ κ. Προκοπίου, δείχνοντάς του ἐκείνη ποὺ ἔκαμε.

—Αὐτή ! Δέν πιστεύω νὰ εἶν' αὐτή...

—Γιατί ;

—Γιατί αὐτὴ ποὺ ἔχεις ζωγραφίσει ἐδῶ εἶνε καλλονή.

—Μάλιστα, κύριε, αὐτὴ εἶνε ἡ κυρία σας.

—Ἔτσι τὴν βλέπεις ἐσύ ;

—Μάλιστα.

Ὁ σύζυγος ἀναστέναξε καὶ μουρμούρισε :

—Τυχεροὶ ἄνθρωποι, τέλος πάντων, σεῖς οἱ ζωγράφοι !...

* * *

Ὅταν ὁ κ. Ἀνδρ. Μιχαλακόπουλος ἔφτασε στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ περιοδεύσῃ στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη, νὰ μελετήσῃ τὰ ζητήματα καὶ νὰ σκεφθῇ ἂν θ' ἀναλάμβανε τὴν ἁρμοστεία τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἕνα ἀπόγευμα χάθηκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο στὸ ἀποῖο ἔμενε ἐπὶ ὥρες ἀρκετές. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ πῆγε καὶ τί ἔγινε. Ὁ προσωπικός του φίλος καὶ ἀχώριστός του κ. Γεώργ. Σακελλαρόπουλος, ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Πῆρε τὸ τηλέφωνο, τηλεφώνησε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε ἰδῆ τὸν κ. πρόεδρο». Ὁ κ. Σακελλαρόπουλος εἶχε σαστίσει. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι γύρω του τὰ εἶχαν χάσει.

Ἀξαφνα πετιέται καὶ ρωτάει ὁ κ. Σακελλαρόπουλος :

—Ἔχει ἐδῶ βιβλιοπωλεῖα Γαλλικά ;

—Ἔχει κάνα - δυό, τοῦ ἀπάντησαν.

—Ἐ, τότε, μὴν ἀνησυχεῖτε. Θὰ τὸν βρῶ τὸν κ. πρόεδρο...

Τρέχει πράγματι στὸ ἕνα βιβλιοπωλεῖο, τρέχει στὸ ἄλλο, καὶ βρίσκει τέλος τὸν κ. Μιχαλακόπουλο, ὁ ὁποῖος, εἰρηνεύει ἐν παρόδῳ, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους Ἕλληνας βιβλιοφίλους, σκυμμένον πάνω ἀπὸ ἕνα σωρὸ βιβλία, Γαλλικὰ καὶ Γερμανικά, νὰ ἐξετάζῃ, νὰ διαβάζῃ, νὰ διαλέγῃ !...

—Κύριε πρόεδρε, τοῦ φωνάζει ὁ κ. Σακελλαρόπουλος, ὅλο μέσα στὰ βιβλιοπωλεῖα θὰ σὲ βρίσκω !

Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε ἥρεμα :

—Μὰ ποῦ θέλεις νὰ μὲ βρίσκῃς ! Μήπως στὰ...χαρτοπαίγνια !...

* * *

Ὅταν, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1928, ὁ κ. Βενιζέλος ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὴν κυβέρνησιν, σκέφθηκε νὰ τοποθετήσῃ στὶς καλύτερες νομαρχιακὲς θέσεις ὡς νομάρχας νέους, ποὺ εἶχαν σπουδάσει στὴν Εὐρώπη.

Καὶ διώρισε τέτοιους ἀρκετοὺς πράγματι.

Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι, ἂν μὴ ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ αὐτούς, ἴσως γιατὶ δὲν ἐγνώριζαν τὸν ἐπαρχιακὸ Ἑλληνικὸ λαό, ἴσως γιατὶ θέλησαν νὰ ἐκπλήξουν τὸν κοσμάκη μὲ συστήματα ξένα καὶ ἀχώνευτα στὴν Ἑλλάδα, τὰ εἶχαν κάμει θάλασσα. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν νομῶν αὐτῶν πήγαιναν τακτικὰ καὶ διεμαρτύροντο στὸν κ. Βενιζέλο.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐξεπλησσετο καὶ διηρωτᾶτο :

—Μὰ πῶς δὲν εἶνε καλοὶ νομάρχαι ; Δὲν εἶνε δυνατόν !... Αὐτοὶ εἶνε Γερμανοσπαθεῖς !....

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες αὐτὲς τοῦ λαοῦ ἦταν παρὼν καὶ ὁ μακαρίτης Τσιριμώκος, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὸν κοσμάκη νὰ λέῃ τὸ παράπονό του καὶ τὸν Βενιζέλο νὰ ἐκπλήσσεται καὶ νὰ τονίζῃ :

—Μὰ τί λέτε, κύριοι ! Αὐτοὶ εἶνε Γερμανοσπαθεῖς... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάνουν τέτοια πράγματα. Σᾶς εἶπα, εἶνε Γερμανοσπαθεῖς...

Τότε ὁ κ. Τσιριμώκος τὸν διέκοψε ἀποτόμως καὶ τοῦ εἶπε :

—Αὐτοὶ εἶνε Γερμανοσπαθεῖς, κύριε πρόεδρε, καὶ ἐμεῖς....Γ ε ρ μ α - ν ο π α θ ε ῖ ς. Ἄς τους, νὰ πᾶν στὸ διάβολο, καὶ βάλε Ἕλληνας νὰ μᾶς διοικήσουν !....

* * *

Σὲ μιὰ συζήτησι, ποὺ ἔγινε στὴ Βουλὴ πρὸ ἐτῶν, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐν Βιέννῃ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος Μάνος εἶχε 25 χρόνια νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα. Μὰ καὶ ὁ Δηληγιάννης, ὅταν ἦταν πρεσβευτὴς μας στὸ Παρίσι, εἶχε δεκαπέντε χρόνια νὰ ἰδῇ τὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλα τόσα χρόνια ὁ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴς μας. Γι' αὐτὸ στὸ ἐπουρανίο τῶν Ἐξωτερικῶν ἔλεγαν σιχνά :

—Ὁ κ. Δηληγιάννης εἶνε ὁ....Ἑλληνικότερος τῶν Γάλλων καὶ ὁ κ. Μάνος ὁ φιλελληνικότερος τῶν Βιεννέζων !...

* * *

Γιὰ τὸν μακαρίτη ἱστορικὸ Καρολίδη, ἢ μᾶλλον γιὰ τὴν ἀγρηρμάδα του, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ὡραῖο : Ὅταν, κατὰ τὸ 1911—12 ἦταν βουλευτὴς Σμύρνης στὴν Τουρκικὴ Βουλή, στὴν Κωνσταντινούπολι, πῆγε μιὰ μέρα γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια του σ' ἕνα τοῦ Γαλατᾶ κουρεῖο. Ὁ κουρεὺς τοῦ ἔβαλε τὶ λεικὴ πετσέτα στὸ στῆθος καὶ κατεγίνετο μὲ κάποια Ἀνατολίτικη νυχέλεια νὰ ἑτοιμάσῃ καὶ καθαρίσῃ τὰ σύνεργά του. Ἀξαφνα δίνει ὁ κάποιος τοῦ φώναξε ἀπ' ἔξω καὶ βγῆκε νὰ μιλήσῃ μαζύ του. Ἐντωμεταξὺ ὁ Καρολίδης εἶχε βυθισθῆ στὶς σκέψεις του καὶ λησμόνησε πὼς βρισκόταν σὲ κουρεῖο. Ὅταν σὲ λίγο, κυτιάζοντας στὸν καθρέφτη, εἶδε μπρός του τὴ λεικὴ πετσέτα, ἐνόμισε πὼς βρισκόταν σὲ ρεστωρὰν καὶ φώναξε στὸν κουρέα :

—Παιδί, πότε θὰ φέρῃς ἐπιτέλους αὐτὸ τὸ φαγητό ;...

λέθητα κατακέφαλα, διὰ νὰ πνιγῇ εἰς τὰ ὕδατα».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη — λέει ὁ Σινναξαριστὴς — γίνηκε ἄξαφνα σεισμὸς μέγας καὶ ἕνα περιστέρι φάνηκε πάνω ἀπὸ τὰ νερά, κρατῶντας στὸ ῥάμφος του τὸ στεφάνι τῆς ἀγιότητος. Τὸ οὐράνιο αὐτὸ σημεῖο, ἀντὶ νὰ φρονιμέψῃ τὸν ἔπαρχο, τὸν ἐξουργίζει περισσότερο, τὸν ἀποθηριώνει.

—Κόψε της τὸ κεφάλι ! διατάζει τὸ δήμιο.

Τρέμοντας ὁ δήμιος, πλησιάζει καὶ τὴν ἀποκεφαλίζει. Ἔτσι, παίρνει τέλος τὸ μαρτυρολόγιο τῆς Μαρίνας, καὶ ἡ Ἁγία τὴ θέσι της στὸ χορὸ τῶν μαρτύρων.

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ Κύπριος ἔγραψε ἄλλη ἔκδοσι τοῦ βίου τῆς Ἁγίας Μαρίνας καὶ τὸ πολύτιμο χειρόγραφο του σώζεται ἀκόμη στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς τιμᾶ ἀνέκαθεν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας, τὴ μνήμη τῆς Ἁγίας. Στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου τοῦ Ἀστεροσκοπείου ὑπάρχει παλαιὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Μαρίνας καὶ κάθε χρόνο, στὶς 17 Ἰουλίου, γίνεται παναθηναϊκὸ προσκύνημα.

* * *

Καὶ γιὰ νὰ ξαναρθοῦμε στὴ δημοφιλῆ Ἑλληνίδα πριγκήπισσα, παρατηροῦμε μιὰ περίεργη σύμπτωσι μὲ τὸ βίο τῆς ὁμώνυμης Ἁγίας :

Ὁ πατέρας της πρίγκηψ Νικόλαος, στὸ βιβλίο του, διηγεῖται ὅτι ὅταν γεννήθηκε, παρὰ λίγο νὰ πεθάνῃ ἡ μητέρα της ἀπὸ ἐπιλόχιο πυρετό, δηλαδὴ ὅπως πέθανε ἡ μητέρα τῆς Ἁγίας Μαρίνας. Ἐπάλαψε μὲ τὸ θάνατο...

Ἡ μικρὴ πριγκηποποῦλα Μαρίνα εἶνε τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας. Αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ κ. Βενιζέλος κάποτε σὲ ξένο δημοσιογράφο. Ὁ πατέρας της τρέφει ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γι' αὐτήν. Τὴν ἔχει ζωγραφίσει σὲ δυὸ ὡραῖα σκίτσα. Καὶ ἡ ἴδια ἡ πριγκήπισσα ζωγραφίζει μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία. Λένε ἀκόμη ὅτι εἶνε καὶ ἱκανωτάτη ἀμαζόν, καθὼς καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ποὺ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς ἱππεῖς τῆς Ἀγγλίας.